

Dr Tiberius Rata, Ezra-Nehemiasz, sesja 9, Nehemiasz 7-8

© 2024 Tiberius Rata i Ted Hildebrandt

To jest dr Tyberiusz Rata i jego nauczanie o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 9, rozdziały Nehemiasza 7-8.

Jest otwarty na rozdział Nehemiasza 7. Pierwsze pięć wersetów ukazuje nam ponownie delegowanie pracy przez Nehemiasza.

Zaczynając od wersetu pierwszego,

1 A gdy już odbudowano mur i postawiłem drzwi, i wyznaczono odźwiernych, śpiewaków i Lewitów, **2** Dałem mojemu bratu Chananiemu i Chananiaszowi władzę nad zamkiem nad Jerozolimą, bo był to człowiek bardziej wierny i bogobojny niż wielu. **3** I powiedziałem do nich: Niech nie otwierają się bramy Jerozolimy, dopóki słońce nie będzie gorące. A póki jeszcze stoją na straży, niech zamkną i zaryglują drzwi. Postawcie strażę spośród mieszkańców Jerozolimy, niektórzy na ich posterunkach, a niektórzy przed ich własnymi domami”. **4** Miasto było szerokie i duże, ale mieszkańców było w nim niewielu i nie odbudowano żadnego domu.

5 Wtedy mój Bóg natchnął moje serce, abym zgromadził dostojników, urzędników i lud, aby można było spisać ich rodowody. I znalazłem księgę genealogii tych, którzy przyszli pierwsi, i znalazłem w niej napisane:

Tak więc ściana jest ukończona.

Teraz Nehemiasz musi wyznaczyć odźwiernych. To starożytni strażnicy. Prawdopodobnie w tej roli pomagali śpiewacy i Lewici, chociaż pilnowanie bram nie należało do ich głównych obowiązków.

Możemy więc o nich pomyśleć. To są tylko rozwiązania awaryjne. Nie była to rzeczwiśta codzienna odpowiedzialność, która będzie kontynuowana.

Jednak jako dobry przywódca Nehemiasz wiedział, że nie może i nie powinien wykonywać tej pracy sam. Dlatego zleca część pracy Chanani i Chananiaszowi. Pamiętajcie, Chanani jest bratem Nehemiasza, tzw. bratem, który po raz pierwszy poinformował go o tragicznym stanie Jerozolimy w rozdziale 1 wersecie 2 Nehemiasza. Teraz dwukrotnie nazywany jest moim bratem, co prowadzi niektórych uczonych do wiary, że był to właściwie jego fizyczny brat, brat krwi.

Nie wiemy. Możliwe, że był po prostu rodakiem. Ale Chananiaś był namiestnikiem zamku, więc miał większe kwalifikacje do nadzorowania ochrony miasta.

Po raz kolejny bardzo ważną rolą lidera jest zrozumienie ludzi, z którymi pracuje i delegowanie im pracy. Ale jego pierwsze pięć wersetów mówi nam również, że Jerozolima nie została jeszcze w pełni zaludniona, a domy nie zostały odbudowane. To znaczy, pomyśl o tym, kiedy ludzie wrócą.

Zobaczmy to na końcu książki. Gdzie mieszkają ludzie? Czy chcą mieszkać w Jerozolimie, czy na wsi? Zobaczymy, że większość ludzi będzie chciała mieszkać na wsi, gdzie będą mogli sadzić drzewa i uprawiać rośliny, a także utrzymywać się z ziemi. Niewielu spieszyło się do zamieszkania w centrum Jerozolimy.

I pojawia się problem, w jaki sposób ponownie zaludnicie Jerozolimę. Na końcu książki zobaczymy, jak tego dokonają. I podążając za tą delegacją, mamy genealogię, którą znajduje Nehemiasz.

A to, co mamy tutaj, w rozdziale siódmym, od wersetu szóstego do końca, to lista ludzi, którzy powrócili. Lista ta jest prawie identyczna z listą z drugiego rozdziału Księgi Ezdrasza. Istnieją pewne nieznaczne rozbieżności.

W moim komentarzu mam listę tych rozbieżności. Możesz zobaczyć listę obu list obok zmian. Pamiętajcie więc, że były trzy fale deportacji. Były trzy fale odbudowy i odnowy.

Teraz naród będzie gotowy na niezbędną odnowę duchową. Obie księgi Ezdrasza i Nehemiasza dotyczą odnowienia fizycznego i duchowego.

A jeśli do tej pory widzieliśmy rodzaj fizycznej odbudowy miasta, poczynszy od rozdziału ósmego, faktycznie przechodzimy do duchowej odnowy. Zanim jednak przejdę dalej, chcę zwrócić uwagę na bardzo ważne odkrycie archeologiczne z czasów Nehemiasza. Wspomina się tu o Tema, o której mowa w rozdziale siódmym, wersecie 55 na liście osób powracających.

I tak naprawdę mamy tu dwóch mężczyzn z rękami oddającymi cześć przed ołtarzem, a na dole imię Temah. Co ciekawe, znowu masz dowód tej pieczęci z nazwiskiem osoby z listy powracających z czasów Nehemiasza. Również w Jerozolimie odnaleziono wiele takich pieczęci, co datuje się na czasy Nehemiasza.

Jest to więc bardzo interesujące odkrycie. Zatem przechodzimy teraz do rozdziału ósmego, w którym zobaczymy początek duchowego odrodzenia ludu. A to przywrócenie zaczyna się i kończy słowem Bożym.

Co wydarzyło się w okresie wygnania? Zniknęły w różnych częściach. Nie mieli świątyni, do której mogliby wrócić. Niektórzy uczeni sugerują, że to właśnie w tym czasie narodziła się synagoga, a synagogi powstają na całym świecie, gdy Żydzi nie mogą chodzić do świątyni.

Dlatego na całym świecie buduje się synagogi. Ale to przywrócenie zaczyna się od czytania słowa. Niektórzy znowu nie wszyscy mieli własne Biblie, własne zwoje.

Dlatego teraz stają przed Słowem Bożym. Rozdział ósmy, zaczynając od wersetu pierwszego,

1 I zebrał się cały lud jak jeden mąż na placu przed Bramą Wodną. I kazali Ezdraszowi, pisarzowi, przynieść Księgę Prawa Mojżeszowego, które Pan NAKAZAŁ Izraelowi. **2** I tak, pierwszego dnia siódmego miesiąca, kapłan Ezdrasz przedstawił Prawo zgromadzeniu, zarówno mężczyznom, jak i kobietom, i wszystkim, którzy mogli zrozumieć to, co słyszeli. **3** I czytał z niego zwrócony w stronę placu przed Bramą Wodną od wczesnego rana do południa, w obecności mężczyzn, kobiet i tych, którzy mogli zrozumieć. A uszy całego ludu były zwrócone na Księgę Prawa. **4** A pisarz Ezdrasz stał na drewnianym podwyższeniu, które w tym celu zbudowali. A obok niego stali Mattitiasz, Szema, Aniaja, Uriasz, Chilkiasz i Maasejasz po jego prawej stronie, a Pedajasz, Miszael, Malkiasz, Hashum, Hashbaddanah, Zachariasz i Meszullam po jego lewej stronie. **5** I Ezdrasz otworzył księgę na oczach całego ludu, gdyż był ponad wszystkimi ludźmi, a gdy ją otworzył, cały lud stanął. **6** I Ezdrasz błogosławił PANA, wielkiego Boga, a cały lud odpowiedział: „Amen, Amen”, podnosząc ręce. I pochylili głowy, i oddawali cześć PANU twarzą do ziemi.

Mamy więc tutaj do czynienia ze zgromadzeniem ludzi, którzy stają przed Słowem Bożym. Widzimy tutaj, że oni to czytali i czytali to przez dłuższy czas. I wydaje się, że istnieje głód słowa Bożego.

I znowu: jakie słowo Boże? Powtarzam, jest to prawo Mojżesza. Powtórzę: czy jest to tylko Księga Powtórzonego Prawa? Czy to pierwsze pięć ksiąg? Nie wiemy. Ale znowu, księga prawa istnieje w tym czasie.

I tym właśnie jest, co czyta Ezra. Jeśli zauważysz, praktykują coś, co w niektórych kulturach nadal jest praktykowane. Kiedy czytają Słowo Boże, wstają.

Jeśli dzisiaj pojedziesz do wielu krajów, zobaczysz, że nadal to praktykują. Odeszliśmy od tej praktyki w amerykańskich kościołach. Jednak błogosławieństwo Ezdrasza zakończyło czytanie tych słów, po czym nastąpiła reakcja ludu, charakteryzująca się trzema ważnymi cechami.

Ich odpowiedź była głośna, pokorna i pełna uwielbienia. Odpowiedzieli, mówiąc: Amen. Mogłeś to zobaczyć; podnieśli ręce, a potem w trakcie oddawania czci pokłonili się aż do ziemi.

W rzeczywistości hebrajskie słowo oznaczające oddawać cześć dosłownie oznacza oddanie komuś pokłonu. Nie ma innego znaczenia tego słowa. Zatem w czasach Starego Testamentu, kiedy oddawałeś cześć, musiałeś kłaniać się temu, którego czciłeś.

Ale co zrobić, kiedy czytasz to słowo i są ludzie, którzy to słyszą, ale tak naprawdę nie wiedzą, co się dzieje. Powtórzę: minęło dużo czasu, odkąd to słyszeli, odkąd usłyszeli słowo Boże. Cóż, Biblia mówi, że wierni mają obowiązek wyjaśniać Słowo Boże.

Nie tylko czytają słowo, ale także wyjaśniają słowo Boże. I ci ludzie, o których mowa w wersecie ósmym, jak mówi Biblia, pomogli ludziom zrozumieć Prawo, podczas gdy ludzie pozostali na swoich miejscach. Czytali z księgi, z prawa Bożego, wyraźnie i nadawali sens, aby ludzie zrozumieli czytanie.

Podana jest tu liczba 13 Lewitów. Podawane są ich imiona, które pomagają ludziom zrozumieć, co jest czytane. Rzeczywiście Mojżesz przed śmiercią pobłogosławił Lewitów.

Powtórnego Prawa 33:10 mówi, że Lewici będą uczyć Jakuba twoich zasad, a Izrael twojego prawa. A więc takie było zadanie zlecone im przez Boga, nawet od czasów Powtórnego Prawa. Jeśli czytacie w Drugiej Księdze Kronik, za czasów Jehoszafata niektórzy Lewici zostali wędrownymi nauczycielami i obeszli wszystkie miasta Judy i nauczali wśród ludu.

2. Kronik 17:7-9. To mówi o znaczeniu posługi nauczania słowa Bożego, nie tylko w dużych zgromadzeniach, ale w małych grupach. Jedno i drugie jest ważne, konieczne i żywotne dla życia wspólnoty wiernych. Zatem wierni czytali słowo, wierni wyjaśniali słowo, a potem wierni radowali się słowem.

Zaczynając od wersetu 9.

9 Nehemiasz, który był namiestnikiem, i Ezdrasz, kapłan i uczony w Piśmie, i Lewici, którzy nauczali lud, rzekli do całego ludu: «Dzień ten jest święty dla Pana, BOGA waszego; nie smućcie się ani nie płaczcie”.

Nawiasem mówiąc, po raz pierwszy widzimy razem Ezdrasza i Nehemiasza.

Są rówieśnikami i tutaj razem uczestniczą w nabożeństwie.

Nie smućcie się i nie płaczcie, bo cały lud płakał, słysząc słowa Prawa. Potem rzekł:

Idźcie, jedzcie tłuste i pijcie słodkie wino, a podawajcie porcje każdemu, kto nie ma nic przygotowanego.

Bo dzień ten jest poświęcony Panu i nie smućcie się, bo radość Pana jest waszą siłą. Lewici uspokoili więc wszystko, mówiąc: Uspokójcie się, bo dzień ten jest święty. Nie smuć się.

I cały lud poszedł, aby jeść i pić, i rozsyłać porcje, i wielce się radować, ponieważ zrozumieli słowa, które im oznajmiono.

Dla niektórych słowa prawa dały nowe życie. Niektórym przypominał im o przeszłości.

Cokolwiek się tu wydarzyło, to słowo wryło się głęboko jak miecz. Być może te łzy były łzami skruchy. Nie wiemy.

Mówi tylko, że opłakiwali. Możliwe, że były to łzy skruchy, jak mówi 2 Koryntian 7:10. Ale ich łzy na pewno nie były łzami radości, ponieważ Ezdrasz i Nehemiasz musieli powiedzieć ludziom: Nie smućcie się.

Ezdrasz i Nehemiasz nie próbowali przeszkodzić im w pokucie, ale po smutku musi nastąpić radość. Jest czas na smutek, ale jest też czas na radość. I to właśnie starają się tutaj podkreślić.

To radość Pana jest waszą siłą. Radość Pana, a nie smutek Pana, jest siłą ludu. Pewien uczony twierdzi, cytując: To radość Jahwe z powodu swego ludu jest podstawą nadziei, że zostaną oni zbawieni lub chronieni przed Jego gniewem.

Radość Jahwe jest podstawą ich ochrony przed konsekwencjami zaniedbania prawa. Co więc robią, gdy się radują? No cóż, jedzą i piją. A jedzenie i picie jest zewnętrznym wyrazem stanu wewnętrznego.

I znowu mówią, że to jest święte dla Pana. Świętość dla Pana było w rzeczywistości określeniem sabatu w Księdze Wyjścia 31 i 35. Teraz Ezdrasz i Nehemiasz oświadczają, że ten dzień jest święty dla Pana, ponieważ lud postępował zgodnie z prawem Bożym.

Podoba mi się sposób, w jaki Warren Wiersbe podsumowuje to, co dzieje się w tych wersetach. Mówi: Jest przekonanie, jest oczyszczenie i jest świętowanie. Ludzie są przekonani o swoim grzechu, zostają oczyszczeni z grzechu, ale potem celebrują Słowo Boże.

I nie tylko radują się słowem, ale wierni podążają za nim i są mu posłuszni. Zaczynając od wersetów 13,

13 Drugiego dnia przełożeni domów ojcowskich całego ludu, kapłani i Lewici, zebrali się u pisarza Ezdrasza, aby studiować słowa Prawa. **14** I znaleźli napisane w Prawie, że PAN nakazał przez Mojżesza, aby synowie Izraela mieszkali w szałasach *podczas* święta siódmego miesiąca, **15** i aby ją ogłaszali i ogłaszali we wszystkich swoich miastach oraz w Jerozolimie: Wyjdźcie na wzgórza i przynieście gałązki oliwne, dzikie oliwki, mirt, palmy i inne drzewa liściaste, aby zbudować szałas, jak jest napisane. **16** Wyszedł więc lud i przyprowadził je, i pobudował sobie szałas, każdy na swoim dachu, na swoich dziedzińcach i na dziedzińcach domu Bożego, na placu przy Bramie Wodnej i na placu przy Bramie Efraima . **17** I całe zgromadzenie tych, którzy powrócili z niewoli, pobudowało szałas i mieszkało w szałasach, gdyż od dni Jeszui, syna Nuna, aż do owego dnia Izraelici tak nie czynili. I zapanowała wielka radość. **18** I dzień po dniu, od pierwszego aż do ostatniego dnia, czytał z Księgi Prawa Bożego. Przez siedem dni obchodzili święto, a ósmego dnia zgodnie z regułą odbyło się uroczyste zgromadzenie.

Wszystko zaczyna się więc od dogłębnego studium Biblii. Kapłani, Lewici i głowy rodzin przychodzą do Izraela i mówią: hej, chcemy dalej studiować to słowo Boże.

Czytając, odkrywają przepisy dotyczące święta szałasów. Pamiętajcie, że zaczęło się w 15 Tiszri. Pamiętajcie, że było to główne święto dziękczynienia, wyrażające wdzięczność za Boże zaopatrzenie podczas wydarzenia wyjścia z Egiptu.

Masz to w Księdze Wyjścia 34. Mamy to w Księdze Kapłańskiej 23. To jesienne święto zamykało rok rolniczy i upamiętniało wędrówkę Izraelitów po pustyni.

Dlaczego? Ponieważ mieszkali w namiotach. A teraz to świętowali. I właściwie, jeśli dzisiaj pojedziecie do Izraela, oni nadal, niektórzy Żydzi, ortodoksyjni Żydzi, nadal to świętują.

I budują szałas i świętują Boże zaopatrzenie. To właśnie do Sukkot Izraelici po raz pierwszy przybyli po opuszczeniu Ramzesa w 12 rozdziale Księgi Wyjścia. Święto Namiotów obchodzono także w okresie monarchii, 2 Kronik 8. Obchodzono je także w okresie po wygnaniu.

Widzimy to w Ezdrasza 3 i Zachariasza 14. Nawet w okresie wczesnego kościoła było to jedyne święto, podczas którego Izraelitom nakazano radować się przed Panem. Ponownie, jest tu temat radości, jest to żałoba z powodu twojego grzechu, ale potem radujesz się w Panu.

Powracający chętnie usłuchali słowa Bożego, które najwyraźniej zostało zignorowane. Wielu z nich o tym nie wiedziało. Nie znali tego słowa.

Teraz to słyszą. A słowo Boże jest rzeczywiście jak miecz, który tnę, ale jest żywe i aktywne w ich życiu. A rezultat posłuszeństwa był bardziej radosny.

Podoba mi się spostrzeżenie Warrena Wiersbe i cytuję: Bóg nie daje nam radości zamiast smutku, ani radości pomimo smutku, ale radość pośród smutku. To nie jest substytucja, ale transformacja. Prawo, ludzie przestrzegali, ze względu na prawo, ludzie przestrzegali święta.

I znowu księga prawa odegrała kluczową rolę. Izraelici mieli być ludźmi księgi. I jesteśmy tacy sami.

Jesteśmy ludźmi księgi. Musimy kochać księgę, słowo Boże i musimy kochać Boga słowa. Jesteśmy wdzięczni za jego słowo i musimy je przeczytać, a następnie zastosować się do niego, tak jak ja to zrobiłem.

A odpowiedzią, końcowym rezultatem było posłuszeństwo słowu i radowanie się słowem. Pamiętajcie, że radość Pana jest waszą siłą. Ty

To jest dr Tyberiusz Rata i jego nauczanie o Ezdraszu i Nehemiaszu. To jest sesja 9, rozdziały Nehemiasza 7-8.